

підсів на кокаїн, але відмовився навіть від нього. Отже, мене знобило і трясло на додачу до постійно паскудного настрою.

Я знову жив у готелі «Бейлі». Хоч він і стоїть поруч із туристичним бюро, його непросто знайти. Він невідомо як тримається на плаву. Готель належить вдові, якій за вісімдесят. Дивовижно, але вона прихильно ставиться до мене і завжди тримає мій номер вільним попри мої найгірші вибрики. Каже, що я колись добряче їй допоміг. Якщо так, то я вже й забув, як і коли. Я вдячний, що вона не засуджує мене. Можливо, це тому, що ми обоє належимо до вимираючого виду «старих голвейців» і наш час дійсно добігає кінця. Коли нас не стане, готель перетворять на розкішні апартаменти і які-небудь япі топтатимуться по наших тлінних рештках.

Персонал її готелю складався переважно з Джанет, так само старої, як і господиня. Вона водночас виконувала обов'язки економки, покоївки, прибиральниці та найрелігійнішої жінки, яку я бачив. Джанет поважає мене, бо я багато читаю. Це старий ірландський менталітет — зараз на таке клюють дедалі менше. На стіні в моїй кімнаті висів календар. На обкладинці — Пресвяте Серце Ісусове, а біля дат — змістовні афоризми, покликані піднести мій дух. Не скажу, що мій дух від цього підносився. Вісімнадцяте число я виділив червоним, наче маяк. День народження батька. І день, коли я знову вип'ю. Сама думка про те, що настане день, коли

я піднесу склянку до губ, допомагала мені прожити купу нестерпних годин. Я підготувався: купив чотири пляшки чорного віскі «Bushmill's», двадцять чотири банки «Гіннесу» і унцію кокаїну. Це для початку — я не жартую. Для Різдва на самоті це здавалося мені цілком пристойним задумом.

І от цей день настав, і я накинувся на пійло з небаченим завзяттям. Протримався тиждень, зрештою знепритомнів і потрапив у лікарню. Мені там не зраділи, навіть оголосили невеличкий бойкот. Не хотіли мною займатися, бо знали, що налігаюся знову. У середині січня я повернувся в «Бейлі». Спробував пити менше, відмовився від кокаїну, страждав від депресії, глибшої за саме пекло. Сидів на краю ліжка і подумки повторював рядки Енн Кеннеді.

Похоронні інструкції

Оці:

*Ти, можливо, знаєш це місце,
Адже саме там поховали
Попіл Мерілін
У блідому мармуровому склепі
Саме навпроти нашого.*

Спробуй розберися.

Я не зміг.

У БЕЛЕМІ Є ПАБ СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ БОЖЕВІЛЬНИХ. РОЗТАШОВАНИЙ
метрів за сто від ігрового залу, зручно. Навіть у працівників закладу бракує клепки. Коли я мучився від життя, а таке бувало часто, я йшов туди й спілкувався. Там завжди тиняється хтось, хто бачив пекло зсередини на власні очі. Незабаром після мого одруження я пішов туди, замовив кухоль пива, чарку віскі й думав про своє майбутнє. Хлопець біля мене кинув у кухоль таблетку розчинного аспірину.

Я мовчав.

— Ти ж хочеш знати, навіщо, — сказав він.

Я глянув на хлопця. Татуювання на шиї — якір чи свастика, від лівої брови до верхньої губи — шрам. І, як часто буває в таких, добрі очі. Точно звихнутий — у людини приямі такого доброзичливого погляду не може бути.

— Якщо хочеш, розкажуй.

Нейтральна територія. Він обдумав мою відповідь.

— Я знаю, як подолати похмілля.

— Ого.

Потім він дуже-дуже обережно посунув склянку ліворуч і крикнув бармену, щоб той приніс кухоль гіркого пива. Тоді сказав:

— Уся хитрість у тому, щоб це не випити.

Тоді й кілька наступних дорогих мені днів я носив обручку. Яскраву, блискучу, від неї аж тхнуло іншою країною. Хлопець помітив цей блиск.

— Ти одружений.

— Ага.

— Знаєш, що в цьому найкраще?

— Ні.

— Ніхто не скаже, що ти педик.

Нещодавно я отримав звичного листа:

МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ

Шановний!

До нашого відома дійшло, що Ви не здали частину форми.

Звертаємо Вашу увагу на статтю № 59341А «Про уніформу та спорядження», стор. 25 у статуті. Вищезгадане

майно з артикулом 8234 — формене демісезонне пальто гарда.

Ми сподіваємося, що найближчим часом ви повернете зазначену річ.

*З повагою
Б. Косгроув*

Я зробив те саме, що й завжди.

Зім'яв аркуш і кинув через кімнату. Я роками отримував подібні листи. Де б я не жив: біля каналу, в готелі «Бейлі», у Лондоні чи Гідден-Веллі, — вони мене завжди знаходили.

Я колись працював у поліції, був гардом. Не найщасливіші часи в житті, але в них принаймні був сенс. Я відучився в Темплморі й мав можливість зробити кар'єру. Зараз у це важко повірити, але тоді я справді цього хотів. Коли я вперше вийшов у формі на вулицю — блискучі гудзики, кашкет набакир, кийок у руці, — то думав, що можу щось змінити. Десь через місяць моєї роботи був перший сигнал тривоги. Нічне чергування разом із сержантом, старшим за віком. Ми отримали виклик: домашня сварка. Приїхали, побачили п'яного, якого не пускають у дім.

— Якщо треба буде заарештувати, заходь з тилу, — наказав мені сержант.